

Έν Αγίω Όρει τῆ 4//17.2.2023.
Αγίου Ἰσιδώρου Πηλουσιώτη καὶ
Ὁσίου Νικολάου τοῦ Στουδίτη καὶ Ὁμολογητῆ.

Ἀντικατάσταση Ἱερᾶ Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους ἀπὸ τριανδρία ; « Ἐκατοντάχειρες»¹ κατὰ Ἁγίου Ὁρους ;

*«Ἔθος ἐγγχρονίζον, εἰς νόμον τελεῖ»².
(Συνήθεια πού χρονίζει στο τέλος γίνεται νόμος).*

Στὴν εἴσοδο τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης «Λαύρας τῶν Καρεῶν»³ δεσπόζει μὲ πολὺ κομπασμὸ ἡ ἐπιγραφή «ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΠΟΥ ΟΡΟΥΣ».

Ὀλιγωρία, ἀμέλεια ἢ ἐσκεμμένη προδοσία ἔφερε τὸ σημερινὸ ἀποτέλεσμα ; Μὲ τὴν πρόσφατη ἐκ θεμελίων κατασκευὴ τοῦ κτιρίου πού στεγάζεται ἡ ὑπηρεσία ἐκπροσώπων τῆς Πολιτείας στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀναπαράχθηκε καὶ αὐτὴ ἡ παραπλανητικὴ ἐπιγραφή, ἡ ὁποία σείει ἀλαζονικὰ τὸν δείκτη τῆς χειρὸς, ὅτι· «*ἰδοὺ ἡ Νέα Διοίκησις τοῦ Ἁγίου Ὁρους*» !

Ἐὰν πλέον ἡ διοικοῦσα ἀρχὴ στὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν εἶναι ἡ Ἱερὰ Κοινότης τότε ἔχει χαλκευθεῖ κατὰ πολὺ ἀνόσιο. Τὸ αὐτοδιοίκητο τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἔχει πληγεῖ καίρια καὶ ἀπειλεῖται μὲ κατάρρευση. Ἐὰν δὲν ἀποτιναχθῆ ἡ ραστώνη ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους, ἐὰν δὲν «ἐξοριστεῖ» ὁ ὠχαδελφισμὸς καὶ δὲν παρθοῦν ψύχραιμες δυναμικὲς ἀποφάσεις ἀπὸ τοὺς Καθηγουμένους καὶ τοὺς Ἀντιπροσώπους τῶν Ἱερῶν Μονῶν, τότε θὰ ὑπερισχύσει τὸ ὀλέθριο δόγμα «*σῆκω ἐσὺ νὰ κάτσω ἐγὼ*»⁴ καὶ οἱ φόβοι θὰ γίνουν φρικτὴ πραγματικότητα. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης θὰ ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ ἄλλη «ἀρχή»; Πρὸς τὸ παρὸν «*οὐδεὶς ὁ βοηθῶν οὐδὲ ὁ ἀκρωμένους*».⁵ «*Τὸ ἀσεβὲς ἔθος ὡς νόμος ἐφυλάχθη*».⁶

Τὸ ξεφύλλισμα τῆς ἱστορίας φέρει πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ εὐθυνῶν τὴν ἀπὸ τοὺς Ὁθωμανοὺς , (τὸ 1861), ἀπόπειρα ἐπιβολῆς καὶ ριζικῆς ἀλλαγῆς τῆς διοικήσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἡ ἐπὶ αἰῶνες ὑπεύθυνη καὶ ἀρμόδια διοικητικὴ ἀρχὴ πού ἦταν ὁ Πρῶτος καὶ τὸ Ἱεροκοινοτικὸ Σῶμα, θεαματικὰ καὶ περιφρονητικὰ καταργεῖται. Στὴ θέση τῆς ἐγκαθίσταται ἡ λεγόμενη τριανδρία, μὲ πρόεδρο τὸν... καϊμακάμη. Ἡ τριανδρία ἀποτελεῖτο ἀπὸ Ἁγιορεῖτες ἐκλεγομένους ἐκ τῶν ἀντιστοιχῶν Μονῶν· Βατοπεδίου, Ἰβήρων, Ξηροποτάμου. Αὐτὸς εἶναι ὁ περίφημος «*Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Χουσινί*». Ἐμεῖς ἀπευχόμεθα τὴν ἐπανάληψη τοιοῦτου γεγονότος, ὅμως ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται ὅταν ὑπάρχει ἐφησυχασμὸς ἢ προδοσία ἢ τυραννία.

Ὁ πολὺς στὴ Θεολογία Ἅγιος Γρηγόριος στηλιτεύει τὰ περὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ διώκτη τῆς πίστεως μας στὸν Α΄ πρὸς αὐτὸν λόγο του. Ἀναφέρει ὅτι τὰ ἀξιώματα δὲν ἐδίδοντο στοὺς πῖο ἀγαθοὺς, ἀλλὰ σὲ ἀπανθρώπους, καὶ ἓνα κριτήριό ἐλαμβάνετο κατὰ τὴν ἀπονομὴ τῶν ἀξιωμάτων, ἢ παράβασις. Οἱ περὶ τὰ ἀνάκτορα τότε, τόσο πολὺ ὑπερέβαλλαν σὲ ληστεῖες καὶ ἀπληστίες, ὥστε ξεπέρασαν τοὺς ἄλλοτε μυθικοὺς ἑκατοντάχειρες γίγαντες, τοὺς κεραυνοφόρους θεοὺς, τὸν Βρυάρειω, τὸν Κότο καὶ τὸν Γύγη.⁷ Σήμερα μεθοδεύεται ἡ ἐγκατάσταση μιᾶς παράνομης καὶ ἀντισυνταγματικῆς «ἀρχῆς» μὲ τὴν ἐπωνυμία Α.Α.Δ.Ε. (Ἀνεξάρτητη Ἀρχὴ Δημοσίων Ἑσόδων). Χαλκεύεται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νέα προσπάθεια ἐπιβολῆς, καταλήψεως καὶ κατάρρευσης τοῦ αὐτοδιοίκητου τοῦ Ἁγιωνύμου τούτου Τόπου, μὲ ἐξαιρετικὰ δυσμενῆ ἀπώτερα ἐπακόλουθα. Πολλὲς δημοσιεύσεις ἄρθρων⁸ ἔχουν δεῖ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας πού καταφέρονται ἐναντίον τῆς συγκεκριμένης ἑκατοντάχειρης ἀρχῆς (Α.Α.Δ.Ε.) καὶ καταγγέλουν τὴν ἀντισυνταγματικὴ ὑπαρξή της. Ὅλα αὐτὰ ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀποδεικνύουν ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἀνύπαρκτη. Τὸ συνταγματικὸ νομοθετικὸ πλαίσιο εἶναι ξεκάθαρο· «*Κάθε διάταξη νόμου ἢ διοικητικὴ πράξη μὲ κανονιστικὸ χαρακτῆρα, πού εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ Σύνταγμα, καταργεῖται ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος του*».⁹

Ἡ ἱστορία καὶ πάλι μᾶς ἀφυπνίζει, μᾶς διδάσκει·

Στις 4 Ἰανουαρίου 1917 εἰσέρχεται στὸ Ἅγιο Ὄρος - Ἄθω ὁ στρατὸς τῆς Ἀντάντ. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὑποδεχόταν ἐναλλάξ Ἄγγλους καὶ Γάλλους διοικητὰς πού ἐφέροντο αὐστηρὰ ἕως καὶ βάνουσα. Ἐπέβαλλαν λογοκρισία στὴν ἀλληλογραφία, καθὼς καὶ σὲ κάθε ἔντυπο. Οἱ ὅποιες ἄδειες πού ἔπρεπε νὰ παρθοῦν ἔκαναν τὸν βίο ἀβίωτο τῶν Ἁγιορειτῶν Μοναχῶν.

Συνεχῶς συνεκέντρωναν στοιχεῖα, ἄνοιγαν φακέλους γιὰ κάθε μοναχό. Πιὸ βάνουσοι ἦταν οἱ Γάλλοι, ὄχι ὅτι οἱ Ἄγγλοι δὲν ὑστεροῦσαν σε βαναυσότητα. Ἀπειλοῦσαν μὲ φυλακὴ καὶ ἐξορία κάθε Ἀγιορεῖτη πού θὰ τολμοῦσε νὰ ἐλέγξει τίς πράξεις τους. Ἐξόρισαν τὴν Ἱερὰ Ἐπιστοασία μὲ τὸν τότε Πρῶτο, καὶ 80 (ὀγδοήκοντα) μοναχοῦς, τοὺς ἐπιλέκτους. Ἔνας ἄλλος διοικητής, ὁ Georges Six «ἤρπασε βία» ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ζωγράφου, τὴν 5.3.1917, ἕνα χρυσοκεντημένο λάβαρο, ἐπισημότατο κειμήλιο, δῶρο τοῦ βοεβόδα Μολδαβίας Μεγάλου Στεφάνου στὴ Μονὴ τὸ 1.500, καὶ τὸ «ἀπέστειλεν εἰς Γαλλίαν». ¹⁰ Αὐτά, τότε.

Ἄς ἔλθουμε στὸ σήμερα. Πρὸ μηνῶν κάποιοι «ἐκατόγχειρες» ἐπιχείρησαν νὰ ἐπιβάλλουν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, χωρὶς φυσικὰ τὴ σύμφωνη γνώμη τους, πλέον τῶν ἐκατὸν ἀστυνομικῶν. (Τί περίεργο ! Πάλι ἐδῶ τὸ ἐκατό-ἐκατοντάχειρες...).... Γιὰ ποῖο λόγο τέτοια ἀστυνόμηση ; Θὰ ἐπαναληφθοῦν τὰ τότε; Τώρα τί ; Ἐξορίες μοναχῶν μὲ συνοπτικὲς διαδικασίες ; Καὶ σὲ ἀριθμό ; Πάνω ἀπὸ 80 (ὀγδοήκοντα) καὶ 100 (ἐκατό) ;

Ἐὰν δὲν ληφθοῦν σοβαρὰ τὰ προαναφερθέντα, θὰ ἐπακολουθήσουν συμφορὲς ἀπρόβλεπτες στὸν Ἅγιο αὐτὸ Τόπο· ἡ καταπίεση πού αὐξάνεται καθημερινὰ καὶ θὰ ὀξυνθῆ μελλοντικά, θὰ εἶναι ἀφόρητη. Θὰ ἀποσυντονίσει τοὺς μοναχοὺς ἀπὸ τὸ κύριο ἔργο τους, πού εἶναι ἡ προσευχή... Μήπως ἐπιδιώκουν καὶ αὐτὸ; Τὴν ἀποπνευματικοποίηση, ἄρα καὶ τουριστικοποίηση τοῦ Ἁγίου Ὄρους;

«Γίγαντες ἐκατοντάχειρες» ὑπῆρξαν κατὰ καιροῦς. Μὲ δριμύτητα καταγγέλει ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἕναν σύγχρονό του · «Ὁ ἀσεβέστατος Γιγάντιος ἀπέδωσε στοὺς ἐξαθλιωμένους ἀγρότες εὐσχημὴ συκοφαντία, πού ἀφοροῦσε τάχα κλοπὴ κάποιων φόρων καὶ εἰσφορῶν». ¹¹ Ἐμεῖς, σὰν Ἀγιορεῖτες Πατέρες, δὲν μπορούμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ ξενόφερτες «ἀρχές» (ὅπως ἡ Α.Α.Δ.Ε.) κάτι ὠφέλιμο γιὰ τὸν Τόπο. Δὲν μπορούμε νὰ περιμένουμε κάτι καλὸ ἀπὸ τοὺς Χριστιανοκατήγορους. ¹² Ἀναφέρουμε ὡς παράδειγμα πραγματικὸ γεγονός πού φορολογούμενος πλήρωσε πρόστιμο περίπου διακοσίων πεντήκοντα εὐρώ, διότι κατέθεσε στὴ συγκεκριμένη «ἀρχή» (Α.Α.Δ.Ε.) μισὸ εὐρώ (!) παραπάνω ἀπ' ὅτι ἔπρεπε!!! Ἡ ἐποχὴ (καὶ ἡ ... «ἀρχή») τοῦ παραλόγου σ' ὄλο της τὸ μεγαλεῖο !!! Οἱ «ἀρχές καὶ ἐξουσίες» αὐτὲς εἶναι ἀχόρταγες, «πίθος τετρημένος» (πιθάρι τρύπιο) πού ποτέ δὲν γεμίζει. ¹³ Εἶναι σύγχρονες Σολομώντειες βδέλλες, πού δὲν μπορούν νὰ ποῦν ποτέ «ικανόν» (φθάνει). ¹⁴ Τί ἔχουν νὰ πάθουν οἱ Ἀγιορεῖτες Μοναχοὶ ἐὰν ἀναγκαστοῦν νὰ διατηροῦν λογιστικὰ κατὰσταχα (ὅπως τιμολόγια κ.ἄ.) γιὰ πενταροδεκάρες ; Ἄς ἀναλογιστοῦμε τί περιμένει τὸν Τόπο, ἂν τελικῶς οἱ ὑπεύθυνοι ἐν Ἁγίῳ Ὄρει συγκατατεθοῦν μὲ τὴν ἐγκατάσταση ἐνταῦθα, αὐτοῦ τοῦ συνταγματικῶς ἀνύπαρκτου μορφώματος.

Σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος μὲ ἐπικωρονίδα :

«Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδας» καὶ τὸ

Ἄρθρο 105, «Καθεστῶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους», διασφαλίζεται τὸ Αὐτοδιοίκητο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸ ὁποῖο ἀναλύεται καὶ ἐκφράζεται μὲσω τῶν 188 ἄρθρων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τοῦ Ἁγίου Ὄρους (Κ.Χ.Α.Ο) τοῦ 1924, τὸ ὁποῖο καὶ ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία μὲ τὸ Νομοθετικὸ Διάταγμα (τῶν 44 ἄρθρων) τῆς 10^{ης} Σεπτεμβρίου 1926.

Ἐκ τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος, στὸ Κεφάλαιο Α' :

«Πλεονεκτήματα καὶ ἀσυδοσίαι Ἁγίου Ὄρους»,

Ἄρθρο 2 ἀναφέρεται κατὰ λέξη ὅτι : **«Τὸ Ἅγιον Ὄρος κέκτηται πλεονεκτήματα τελωνειακὰ καὶ φορολογικά».**

α) **Τὰ τελωνειακὰ συνίστανται.....Ὁ ἔλεγχος τῆς ἀτελείας ταύτης καθορισθῆσεται....μεταξὺ τοῦ Ἰπουργείου.... καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος,**

β) **Τὰ φορολογικὰ πλεονεκτήματα τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶναι τὰ ἀκόλουθα:**

1) **Τὰ ἐν Ἄθῳ παραγόμενα προϊόντα ἀπαλλάσσονται παντὸς φόρου ἐγγείου καθαρᾶς προσόδου ἢ ἄλλου ἀμέσου τοιούτου,**

2) **Ἡ μεταβίβασις καὶ τὰ εἰσοδήματα πάσης περιουσίας, εὐρισκομένης ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἀπαλλάσσονται παντὸς φόρου. Τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπολαύσουσι καὶ οἱ χειροτέχνη (σ.σ. ἐργόχειρα Ἀγιορειτῶν μοναχῶν)),..... ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους,**

3) **Οἱ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐγκαταβιοῦντες μοναχοὶ ἀπαλλάσσονται φόρων.... καθορισθῆσεται μεταξὺ τοῦ Ἰπουργείου καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ**

4) **Πᾶσαι αἱ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει συμβάσεις αἱ ἀφορῶσαι.....ἀπαλλάσσονται τελῶν χαρτοσήμου.**

Στὸν Κ.Χ.Α.Ο., Τμῆμα Α', Γενικόν, Κεφάλαιον Α'

«Σύστασις τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ Ἐκκλησίαν»,

Ἄρθρο 4, ἀναφέρεται: **«Οὐδέποτε οὐδὲν τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ Ἱερῶν Σκηνωμάτων δύναται νὰ ἐκτραπῆ τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ καὶ μετασηματισθῆ ταῖς κοσμικαῖς χρεῖαις».** Ἀντιλαμβανόμεστε ὅτι ἀπαγορεύεται ρητῶς νὰ μετασηματισθοῦν μὲ ὅποιονδήποτε τρόπο οἱ Ἀγιορεῖτες Μοναχοὶ σὲ

κοσμικούς εμπόρους (σ.σ. δηλαδή συναλλαγές με κρατικές οικονομικές υπηρεσίες, λογιστές, χρήση τιμολογίων, φορολογικών δηλώσεων κ.λπ.).

Επίσης, τὰ ἄρθρα 12, 13 ἐπισημαίνονται νομικῶς τὰ ὡς ἄνω τεθέντα καὶ συγκεκριμένα: **Ἄρθρο 12** : «Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀπολαύει, κατὰ τὰ ἀνεκαθεν κρατοῦντα, εἰδικῶν προνομίων καὶ ἀσυδοσιῶν, ὡς ταῦτα συγκεκριμένως διατυποῦνται ἐν διατάξει τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ Χάρτου», καὶ

Ἄρθρο 13 : «Ἡ διαχείρισις τῆς καθόλου περιουσίας τῶν ἱερῶν μονῶν ἀνήκει τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς ἐν ἐκάστη τούτων μοναζούσης ἀδελφότητος». Ἐπίσης, ἄξιο μνείας καὶ τὸ

Ἄρθρο 168, Κεφάλαιον ΙΑ', Γενικαὶ Διατάξεις : «Πάντα τὰ ἐξαγόμενα ἐξ Ἁγίου Ὁρους δασικὰ προϊόντα καὶ μὴ, ἐξάγονται ἄνευ φορολογίας ὑπὸ τοῦ Κράτους» καὶ «Ἐπιτάξεις ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἐνεργοῦνται μόνον ἀποφᾶσει τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος».

Ἰδιαίτερης βαρύτητας εἶναι, ἐπίσης, καὶ τὰ ἄρθρα 170, 181, 187 καὶ 188. Συγκεκριμένα :

Ἄρθρο 170 : «Ἡ ἀλιεῖα ἐν Ἁγίῳ Ὁρει διὰ τὴν συντήρησιν τῶν μοναχῶν αὐτοῦ εἶναι ἐλευθέρη καὶ ἀπηλλαγμένη πάσης φορολογίας»,

Ἄρθρο 181 : «Πᾶσα ἡ ἀκίνητος περιουσία τῶν ἱερῶν Μονῶν εἶναι ἀπολύτως ἀναπαλλατρίωτος ὡς πρᾶγμα θείῳ δικαίῳ»,

Ἄρθρο 187 : «Πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα καταστατικὸν χάρτην, δὲν δύναται νὰ ἔχη ἰσχὺν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει» καὶ

Ἄρθρο 188 : «Ὁ παρὼν καταστατικὸς χάρτης τίθεται ἐν ἰσχύϊ Ἀπορρέει δὲ ἐκ τῶν αὐτοκρατορικῶν χρυσοβούλλων τε καὶ τυπικῶν, Πατριαρχικῶν Σιγίλλων, Σουλτανικῶν Φιμανίων, ἰσχυόντων Γενικῶν κανονισμῶν καὶ ἀρχαιοτάτων Μοναχικῶν θεσμῶν καὶ Καθεστώτων.....».

Κλείνουμε μὲ τὴν παράγραφο 4 τοῦ

Ἄρθρου 120 τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, Ἀκροτελεύτια διάταξη: «.....Ἡ τήρησις τοῦ Συντάγματος ἐπαφίεται στὸν πατριωτισμὸ τῶν Ἑλλήνων, πού δικαιούνται καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἀντιστέκονται μὲ κάθε μέσο ἐναντίον ὁποιοῦδήποτε ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ καταλύσει μὲ τὴ βία».

Ἄς θυμηθοῦμε καὶ τὸ θλιβερὸ παράδειγμα τῆς ιδιόκτητης νήσου πού ἀνήκει στὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας, τῆς «Κυρά-Παναγιᾶς» (ἢ «Πέλαγος»). Τὸ νησί αὐτὸ εὐρίσκεται στὶς Βόρειες Σποράδες, δίπλα ἀπὸ τὴν Ἀλόνησο. Τὸ εἶχε ἀγοράσει ὁ κτίτορας τῆς Μονῆς Ἅγιος Ἀθανάσιος γιὰ λογαριασμὸ τῆς. Τὸ ἀγοραστήριο συμβόλαιο ὑπάρχει ἔως σήμερα. Δυστυχῶς, πρὸ ἐτῶν συνεφώνησαν οἱ Λαυριῶται στὴ γνώμη πολιτικῶν παραγόντων, νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς «οἰκολογικὸ πάρκο» (δίκτυο Natura), μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς προστασίας του. Ἐκτοτε ξεκίνησε ἡ ἀπίστευτη περιπέτεια, ἡ ταλαιπωρία καὶ ὁ διασυρμὸς στὰ δικαστήρια τῆς κυριάρχου Μονῆς. Πλειάδα «αὐτεπαγγέλτων» μηνύσεων καὶ ἀγωγῶν ἀπὸ διάφορες ὑπηρεσίες (Λιμεναρχεῖο, Ἀρχαιολογία, κ.ἄ.), «σὰν σφῆκες πού ξεχύνονται χωρὶς νὰ τίς πειράζει κανεὶς, χτυποῦσαν μὲ τὸ πικρὸ κεντρί τους»¹⁵, (τίς μηνύσεις τους), τοὺς ἀδικημένους μοναχοὺς, καταταλαιπώρησαν τὸ Μοναστήρι γιὰ πολλὰ χρόνια. Αἰτίες καὶ ἀφορμὲς ἦταν μικρές, ἀπλές, ἀσήμαντες, ἀλλὰ ἀναγκαῖες μικροεπεμβάσεις ἀποκατάστασης (οἰκοδομικὲς ἐργασίες) ὑπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς. Ἔτσι τὸ ἔως πρότινος ιδιόκτητο νησί, ἔγινε ὁ τιμωρὸς τῆς κυριάρχου του (Μονῆς), ἢ ὅποια ἀπεμπόλησε καὶ δὲν σεβάστηκε τὸ προηγούμενο ἰδιοκτησιακὸ καθεστῶς, ἐμπιστεύτηκε τοὺς ἄθεους καὶ ἀντίχριστους, οἱ ὅποιοι χρησιμοποιοῦν τίς λέξεις μὲ ἄλλη ἔννοια. Ἡ πολυδιαφημιζόμενη ἀπ' αὐτοὺς λέξις «προστασία», μεταφράζεται στὰ ἀντίθετά τῆς : δουλεία, ἐπικυριαρχία, ἐκμετάλλευσις, ἀρπαγὴ περιουσιῶν, κειμηλίων καὶ ἀρχαιοτήτων. Θὰ πρέπει νὰ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι στὴ γλῶσσα τῆς διπλωματίας τὸ ναὶ σημαίνει ἴσως καὶ τὸ ἴσως ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὄχι. Ἄς θυμηθοῦμε : Ἔλεγαν «Εἰρηνευτικὴ ἀποστολὴ στὸ Κόσσοβο». Ἡ πραγματικότητα καὶ ἡ κατάληξις : ἀπάνθρωποι βομβαρδισμοὶ στὴν ὁμόδοξη Σερβία !

Τὰ ἴδια, δυστυχῶς, θὰ ὑποστῆ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐὰν παραχωρηθεῖ ἢ ὑποκύψει στὶς ὁποιοσδήποτε ξενόφερτες, ὑποπτες «ἀρχές» μὲ ἠχηρὰ ὀνόματα ὅπως τῆς Α.Α.Δ.Ε. ἢ τῆς Οὐνέσκο. Δυστυχῶς καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχουν «οἱ μὲν ἀνοίγοντες τὰ βλέφαρα...οἱ δὲ πονηροὶ κλείοντες τοὺς ὀφθαλμούς». ¹⁶ Τοὺς δὲ τελευταίους, ἴσως «ξυπνήσει», ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ τῆς Θεολογίας ἐπώνυμος : «παραμέρισε τὴν προβειὰ καὶ κύτταξε τὸν λύκο πού κρύβεται ἀπὸ κάτω». ¹⁷

Ἐν κατακλείδι ἀναφέρουμε τὰ μείζονος σημασίας θέματα μὲ τὰ ὅποια ἀσχοληθήκαμε :

α) Θὰ πρέπει ἡ ἐπιγραφή τοῦ κτιρίου ἐκπροσώπησης τῆς Πολιτείας στὶς Καρυές νὰ γίνῃ ὅπως εἶναι τὸ σωστὸ : «Πολιτικὴ διοίκηση Ἁγίου Ὁρους», ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν κύρια -βάσει Κ.Χ.Α.Ο.- διοίκηση τοῦ Ἁγίου Ὁρους πού εἶναι ἡ Ἱερὰ Κοινότης, καὶ σὲ ἕκτακτα καίρια θέματα, οἱ Καθηγούμενοι τῶν Μονῶν μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν (ἢ λεγόμενη Διπλὴ Σύναξις). Ἄς προστεθεῖ ὅτι ὁ Πολιτικὸς Διοικητὴς, ὅταν προσκληθεῖ σὲ κάποια Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, δὲν ἔχει ψῆφο ἐπὶ τῶν θεμάτων πού τίθενται.*

β) Ἡ ἐπὶ πλέον τῶν ἑκατὸ ἀστυνομικῶν παρουσία ἐν Ἁγίῳ Ὅρει μόνον προβλήματα θὰ συσσωρεύσει παρὰ θὰ ἐπιλύσῃ.

γ) Ἡ ἐμφάνιση καὶ ἡ δολίως ἐπιχειρούμενη ἐγκατάσταση τῆς νέας «ἀρχῆς» (Α.Α.Δ.Ε.), καὶ ἡ τυχὸν ἐπιβολὴ τῆς Οὐνέσκο ἐπὶ τοῦ Ἁθῶνος, θὰ εἶναι ὁ *παρ' ἀρχαίοις ὀλέθριος λάβυθος*, ὁ διπλοῦς ἀμφίστομος πέλεκυς, καταφερόμενος ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ Ἁγίου τούτου Τόπου, τὸν ὁποῖον θὰ φέρει σὲ κατάσταση κατάρρευσης καὶ πνευματικῆς παρακμῆς....

Οἱ μέχρι τοῦδε προφορικὲς διαμαρτυρίες μας εὐελπιστοῦμε νὰ τελεσφορήσουν πρὸς ὄφελος τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Διὰ νὰ μὴν εἴμεθα συνυπεύθυνοι ἐνώπιον τῆς Κυρίας μας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως, καθὼς καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἁγίου Τόπου μας, προβήκαμε σ' αὐτὴ τῇ γραπτῇ ἐναγώνια διαμαρτυρία.

Ποιοῦμε ἔκκληση πρὸς τοὺς ἰθύνοντες, ὅπως λάβουν ὑπόψιν σοβαρὰ καὶ ὑπεύθυνα τὰ ἀνωτέρω προβλήματα, πρὸς ἀποφυγὴν χειροτέρων ἐπιπτώσεων ἐπὶ τοῦ Ἀγιῶνιμου Τόπου.

Εὐχόμεθα ὁ ἦχος τῶν λόγων μας νὰ συναντήσῃ εὐήκοους ἀποδέκτες. Νὰ μὴν εἶναι ὑστερόφωνος ἀντίλαλος, φωνὴ πού χτυπᾷ στὰ βράχια καὶ ἐπιστρέφει ἄπρακτος.¹⁸

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΚΕΛΛΙΩΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

* **Νομοθετικὸ Διάταγμα τῆς 10 Σεπτ. 1926, Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτη Ἁγίου Ὁρους, Κεφ.Β',**

Ἄρθρο 4 : «Ὁ Πολιτικὸς Διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὁρους..... παρακάθεται δὲ εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Κοινότητος, ὡσάκις κληθῆ ὑπ' αὐτῆς,..... ἀλλ' ἔχει συμβουλευτικὴν μόνον ψήφον».

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Ἁγίου Γρηγ.Θεολ. ΕΠΕ, Τόμ.3 σελ.210.

3. Δωροθέου μοναχοῦ. Το Ἅγιον Ὅρος. Ἐκδόσεις Τέρτιος, Τόμ.Α', σελ.36.

5. ἔ.ἀ.

7. Ἀγ.Γρηγ.Θεολ.ΕΠΕ 3^{ος} σελ.210 καὶ 164.

9. Ἄρθρο 111 τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, παρ.1

11. Ἀγ. Ἰσιδ.Πηλουσ., Βιβλίο 1, σελ.429.

13. Πρβλ.Παροιμ.23,27

15. Ἀγ.Γρηγ.Παλαμᾶ, ΕΠΕ Τόμ.11, σελ.67

17. Ἀγ.Γρηγ.Θεολ.ΕΠΕ, Τόμ.10, σελ.175

2. ἔ.ἀ. 10,92.

4. Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου. *Ἀγῶνες καὶ θυσίαι 1850-1855*. Ἐγγραφα σελ.23.

6. Σοφ. Σολ.14,16.

8. <https://www.protothema.gr/greece/article/681660/adisudagmatiki>
<https://www.konstantakopoulos.gr/7493/%CE%B3%CE%B9%CE%B1%CF%84%CE%AF-%CE%B7->

<http://www.konstantakopoulos.gr/7490/%ef%bb%bf%ce%b7->

10. Δωροθ.μον.Τό Ἁγ. Ὅρος ἔ.ἀ. σελ.193-194

12. Ἀγ.Γρηγ.Παλαμᾶ, ΕΠΕ Τόμ.2, σελ.595.

14. Παροιμ.24,50 (30,12)

16. Ἀγ.Γρηγ.Παλαμᾶ, ΕΠΕ, Τόμ.1, σελ.461

18. Πρβλ. Ἀγ.Γρηγ.Θεολ.,ΕΠΕ,Τόμ11, σελ.53.